

Нравствения характер на Тюрговото управление не бѣ по малко забѣлжителенъ отъ колкото великодушнитѣ му стремления въ политико-економическитѣ мѣропріятія: свободата на вѣроисповѣданіето прѣдложена на краля, за жалость не сполучи; непокътнатостѣта на писмовнитѣ тайни бѣше утвърдена отъ единъ министерски съвѣтъ; бѣше вдигнатъ тайвия надзоръ надъ салонитѣ; бѣха отмѣнени поддавкиѣ (рушвети), които откупвачитѣ даваха на министритѣ, когато се възобновяваха наемитѣ; нека не забравимъ още, че книгитѣ които идѣха отъ странство бѣха освободени отъ всякакви мита.

Тия мѣрки не докачаха направо интереситѣ на привилегированитѣ классове, които ги пропускаха безъ възражение. Но чувахе се за нови прѣобразуванія: казваха за прѣобразуваніето на палатното вѣдомство, за пропорционалното распрѣдѣляние платкитѣ на общественитѣ длѣжности, за замѣната на феодалнитѣ права върху държавнитѣ имоти съ годишно поземелно даждие, примѣръ, който безъ съмнѣние щеше да стане задължителенъ и за дворянскитѣ имоти. Самъ Тюрго бѣше издалъ една записка въ която положително прѣдлагаше откупванието на феодалнитѣ права. Министритѣ освенъ това допущаха критикуваніето на старитѣ наредби.

Голѣмо бѣ вълненіето на тие които живѣяха отъ злоупотрѣбления. Парламента отказа да впише указитѣ които бѣха издадени по настояванието на Тюрго. Ето какъ всичко това ставаше: всяко кралско повеление трѣбваше да се внася въ парламента, за да се впише въ протоколитѣ му; ако парламента не го утвърждаваше, прѣдсѣдателя му утиваше при краля за да му прѣдстави възраженията си т. е. почтеннитѣ си забѣлжки. Ако краля настояваше, парламента можаше да постѣпи двояко: да остѣпи, което се случваше по често, или да се противи; тогава Негово Величество прибѣгваше къмъ